

viklede sig særdeles godt og var glad for at være der, men saa snart Forældrene saa deres Lejlighed dertil, rejste de derover og tog hende med hjem til København, og da det var et Par yderst slette Mennesker, var der al Udsigt til, at den stakkels Pige helt skulde gaa til Grunde. Hun var heldigvis selv saa fornuftig efter kort Tids Forløb at skaffe sig Penge til at rejse tilbage til Dr. Keller for. Ligesom den radikale Ordfører (Marie Hjelm) vil jeg meget ønske, at vi ogsaa her faar et Internat for Piger.

Lovforslaget taler stadig om disse Opdragelseshjem med det nye Navn Ungdomshjem. Her vil jeg gerne nedlægge en Protest, thi jeg synes ikke, det er noget heldigt Navn, der her er fundet. „Ungdomshjem“ rammer aldeles ikke det, der foregaar paa disse Opdragelseshjem for vanskelige og forvildede unge Mennesker. Ungdomshjem er jo alt muligt, hvor unge samles: Højskolehjem, Fritidshjem, Aftenhjem — alle disse Steder, som vi har saa mange af i vort Land; men de Hjem, her er Tale om, er en ganske særlig Slags Hjem, og jeg synes ikke, at disse Hjem skal sammenlignes med alt muligt andet. Jeg finder, at et Navn som „Lærethjem“ vil være langt at foretrække og vil langt bedre betegne, hvad der foregaar her. Derimod er jeg glad over, at vi har Ordet „Hjem“ og ikke „Anstalt“ her i Danmark. Det er noget, som har slaaet mig, hver Gang jeg har været i Udlandet og set, hvad man der har præsteret af Opdragelseshjem, hvor højt man i saa Henseende staar i Danmark, idet vi paa en lykkelig Maade har formaet at forene Opdragelse og Hjem paa samme Sted. Jeg tror, at vi i høj Grad har Mænd som Budde og Kvinder som Thora Esche at takke for det; de har haft en lykkelig Opfattelse, de har haft Forstaaelsen af at forene disse to Ting, saaledes at naar vi tager de unge bort fra deres Forældre, kan vi byde dem gode Lærethjem at være paa, noget, som virkelig er et Hjem for dem.

Lovforslaget taler ogsaa om strengere og mildere Institutioner. Ogsaa dette er jeg imod. Jeg tror, at Forskellen væsentlig ligger i Ordet, ikke i Hjemmet; jeg synes ikke, der virkelig kan praktiseres et mildere og et strengere Hjem. Derimod tror jeg, at vi kommer til før eller senere at oprette et saakaldt lukket Hjem, og saa maa de andre Hjem være ens. Vi er her kommet til at tale om de uopdragelige. Det er et nyt dansk Ord, jeg har i alt Fald ikke hørt det før, men jeg forstaa

jo nok, hvad det betyder. Det er et Spørgsmaal, hvorledes man skal optræde overfor disse saakaldte uopdragelige. Den højtærede Minister mente, at naar Folk ikke vilde lade sig opdrage, maatte man lade dem gaa deres Vej. Men den Tanke har jeg lidt imod. I den Tid, Værgeraadene har arbejdet, er der af de 7000—8000 Børn, som Værgeraadene har under deres Om-sorg, ikke mindre end 235, som har været uopdragelige, som altsaa er givne tilbage, har faaet Lov at gaa deres Vej. Jeg ser noget af en Fare for Opdragelseshjemmene ved dette, at man ved fortsat Ulydighed kan tvinge sig ud af Opdragelsen. Jeg har selv haft med saadanne Pigebørn at gøre, de var saa urimelig uartige og vedblev at være saa vanskelige, at det tilsidst var ganske umuligt at have dem blandt de andre. De gjorde det selvfølgelig, fordi de vidste: hvis vi bliver ved med dette Maaned ud og Maaned ind, bliver vi fri. Det er det, som ligger bagved: Vi vil have vor Frihed. Disse uopdragelige Børn maa have det at se hen til, at hvis de ikke vil lade sig opdrage ved gode, milde Midler, er der en lukket Afdeling, som venter paa dem, deres Frihed faar de ikke gennem Uartighed. Dernæst vil jeg spørge den højtærede Minister med Hensyn til dette, at Drankere kan anbringes paa et Drankerhjem, hvilke Myndigheder og Autoriteter der kan holde disse Mennesker i to Aar paa et saadant Hjem. Der maa dog være en vis Magt over dem, ellers virker Paragraffen ikke, som den skal.

Der er en Side i hele Værgeraadsarbejdet, som jeg synes man har haft meget lidt Sans og Syn for. Vi har tre Faktorer; den første Faktor er hele Institutionen, og den er i Orden, den anden Faktor er de mange Børn, og dem er der nok af, desværre, men saa kommer Spørgsmaalet: hvem skal gøre Arbejdet med alle disse Børn, hvem skal paatage sig Opdragelsen af disse Tusinder af Børn paa Samfundets Vegne? Det er overhovedet ikke noget let Spørgsmaal. Kommissionen er kommet lidt ind derpaa, men har ikke ment at kunne udforme noget Lovforslag i saa Henseende. Selv om man maaske ikke direkte kan skrive det ned i Lovparagraffer, synes jeg alligevel, det skal nævnes her i Dag ved Værgeraadsløvens Behandling, thi vi kan lave Organisationen saa glimrende, som vi evner, og have mange Børn at putte ind i disse Hjem og Anstalter, men hvis vi ikke har de rette Folk til at arbejde med Børnene, er vi ilde farne. Hvad jeg tit synes har